

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/135/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1420202659
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1420202659.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci navrhovateľky: A.. Y. J., X. G. XX.XX.XXXX, L.: L., X. X, zastúpená Máriou Priklerovou, bytom: Bratislava, Adámiho 13, proti odporcovi: A.. G. H., X. G. XX.XX.XXXX, L.: L., X. X, zastúpený JUDr. Janou Hreňovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Krížna 14, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22. júla 2020, č. k. 9Pc/10/2020-67, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22. júla 2020, č. k. 9Pc/10/2020-67, potvrdzuje.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV uznesením zo dňa 22.07.2020, č. k. 9Pc/10/2020-67, návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 22.06.2020 zamietol, a o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi priznal náhrada trov neodkladného opatrenia.

2. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 23.06.2020 domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky, ako bývalej manželky sumou 1.600,- € mesačne, po dobu 5 rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvoze manželstva. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnila tým, že je nezamestnaná, z dôvodu pandémie nemá žiaden príjem. Nebude schopná sa podieľať na nevyhnutných platbách spojených s bývaním, hypotékou a iných. Uviedla, že zásadným dôvodom je skutočnosť, že v súčasnosti už bývalý manžel v čase nerozhodnutia o výživnom so statusom manžela, prehajdákval všetky spoločné, počas manželstva nadobudnuté peniaze a netvoril peňažné rezervy, ktoré by tvorili súčasť vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva bývalých manželov. Bývalá manželka ich tvoriť nemohla, pretože súd jej počas manželstva uprel právo na zásadne rovnakú životnú úroveň, žijúc z príspevkov a dobrej vôle jej rodiny s dôsledkom nulitnej šance tvoriť úspory, pretože po dobu uplynulých piatich rokov žila v životnej núdzi. Bývalá manželka sa v tomto čase dostala do mimoriadne zložitej životnej situácie, čo je možné vytknúť súdu, pretože dnes odôvodnene nedisponuje úsporami, napriek tomu všetky platby spojené s vyššie uvedeným zmluvami bude musieť plniť aj ako nezamestnaná s nepredvídateľnou dĺžkou, inak prídu maloleté deti o strechu nad hlavou. Navrhovateľka ďalej uviedla, že je potrebné zdôrazniť, že bývalý manžel okrem toho, že s tichým súhlasom súdu (nepripravením práva na zásadne rovnakú životnú úroveň manželov, a teda nerozhodnutím súdu o výživnom v čase trvania manželstva) doslova nekontrolovateľne prehajdákval spoločné peniaze manželov, so spoločnosťou KRS s.r.o. dokonca vytvoril dlh neplnením si povinností vyplývajúcich mu z uzatvorenej zmluvy s manželkou o tom, že každý sa bude podieľať na platbách spojených s vlastníctvom a užívaním predmetného bytu. Dlž ku dňu podania návrhu predstavoval viac ako 4.000,- €.

3. Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 25.06.2020 uviedol, že navrhovateľka sa sama rozhodla byť dobrovoľne nezamestnaná. Argumentácia, že tak musela urobiť z dôvodu pandémie neobstojí. Z dôvodu pandémie boli mnohí rodičia v tejto krajine nútení riešiť starostlivosť o maloleté deti, a táto samotná skutočnosť nie je dôvodom na to, aby bol pracovný pomer ukončený. Mala možnosť požiadať o ošetrovné a aj počas pandémie sa o maloleté deti starať bez ukončenia pracovného pomeru a mala možnosť byť naďalej zamestnaná. Keďže v čase pandémie a vyhlásenia mimoriadneho stavu navrhovateľka už vedela, že je vyhlásené rozhodnutie o rozvode manželstva, odporca vníma jej ukončenie pracovného pomeru počas pandémie iba za zámienku na to, aby mohla v prebiehajúcich konaniach tvrdiť, že je aktuálne bez príjmu, touto skutočnosťou argumentovať v prebiehajúcich súdnych konaniach v snahe získať vyššie výživné na výživu detí a tiež na výživu svoju. Navrhovateľka je vysokoškolsky vzdelaná žena, má možnosť si nájsť zamestnanie, ktoré zodpovedá jej vzdelaniu, najmä v Bratislave. Návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia považuje za nedôvodný a navrhuje ho zamietnuť.

4. Navrhovateľka v písomnom podaní zo dňa 29.06.2020 uviedla, že náš právny poriadok nepozná slovné spojenie dobrovoľne nezamestnaná, ako to uviedol vo svojom vyjadrení odporca. Ako neschopnosť bývalého manžela sám sa živiť chápe náš právny poriadok aj stav, kedy nie sú v štáte vytvorené podmienky k tomu, aby sa mohol bývalý manžel zamestnať, podľa vzdelania a praxe. Uviedla, že bola spokojne zamestnaná v Dopravnom podniku, a.s. nepretržite takmer 5 rokov. Pracovný pomer ukončila z dôvodu pandémie koronavírusu, keď jej zamestnávateľ z technických dôvodov neumožnil prácu formou „home officu“. Počas obdobia prísnych vládnych opatrení neboli otvorené školy a nemohla nechať svoje tri maloleté deti bez dozoru a bez rizika ohrozenia ich záujmov. Navrhovateľka v písomnom podaní zo dňa 01.07.2020 uviedla, že poukazuje na príslušné zákonné ustanovenia, ktoré prikazujú súdu, aby uložil povinnosť platiť príspevok na výživu tomu, z bývalých manželov, ktorý oň žiada za preukázania skutočností, že bývalá manželka nie je schopná sama sa živiť. Navrhovateľka je nezamestnaná od 30.04.2020. Neustále si hľadá nové zamestnanie.

5. V posudzovanej veci mal súd prvej inštancie preukázané, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 3.3.2020, č.k. 13P/327/2014-2038.

6. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 366, zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 72 ods.1, 2, § 75 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine a vecne tým, že v zásade platí, že spolu so zánikom manželstva zanikajú všetky práva a povinnosti medzi bývalými manželmi. Zaniká teda aj ich vzájomná, vyživovacia povinnosť medzi manželmi, ktorá existovala počas trvania manželstva a jej účelom bolo zabezpečiť rovnakú životnú úroveň obom manželom. V súlade s citovanou právnou úpravou však môže výnimočne (za splnenia zákonných hmotnoprávných predpokladov) a v obmedzenej miere trvať vyživovacia povinnosť aj medzi rozvedenými manželmi, a to v podobe príspevku na výživu rozvedeného manžela. Už zo samotnej povahy veci vyplýva, že tento inštitút je možné uplatniť až po rozvode manželstva. Návrh na určenie tohto príspevku sa teda nepredkladá počas rozvodového konania, ale až po tom, čo nadobudne rozsudok o rozvode manželstva právoplatnosť. V opačnom prípade by totiž išlo o nedôvodný, resp. predčasne podaný návrh. V súvislosti s príspevkom na výživu rozvedeného manžela je potrebné uvedomiť si, že jeho účelom je zabezpečenie primeranej výživy pre toho z manželov, ktorý nie je schopný sám sa živiť (tento príspevok teda nie je určený na zabezpečenie rovnakej životnej úrovne rozvedených manželov tak, ako tomu bolo počas trvania manželstva). Základným predpokladom na priznanie tohto príspevku je nedostatočná schopnosť rozvedeného manžela sám sa živiť a s tým súvisiaca odkázanosť na pomoc bývalého manžela. Musí ísť však o rozvedeného manžela, ktorý nie je z objektívnych dôvodov schopný sám sa živiť ani po uplynutí zákonnej doby, najmä ak ide o toho manžela, ktorému bolo v konaní o rozvod manželstva zverené do osobnej starostlivosti dieťa s dlhodobo nepriaznivým zdravotným stavom alebo o manžela, ktorý má sám dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav vyžadujúci sústavnú starostlivosť. Pokiaľ teda dôjde k zániku manželstva rozvodom, môže rozvedený manžel požiadať o príspevok na výživu rozvedeného manžela podľa ustanovenia § 72 Zákona o rodine. Tento príspevok však prichádza do úvahy len za predpokladu, že rozvedený manžel, nie je schopný sám sa živiť (napr. pri strate zamestnania) a jeho rozsah je užší než rozsah výživného medzi manželmi. To, že navrhovateľka požaduje príspevok na výživu rozvedenej manželky ešte neznamená, že by jej ho súd mal aj priznať. Dôležité je, či rozvedený manžel má schopnosti a možnosti sa zamestnať, alebo mať príjem. Dôležitý je dôvod, prečo nie je zamestnaný.

7. Ako už bolo vyššie uvedené, dôvodom pre nariadenie neodkladného opatrenia môžu byť skutočnosti: a) ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, b) ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Pod potrebou dočasnej úpravy pomerov účastníkov podľa názoru súdu prvej inštancie treba rozumieť stav vzťahov účastníkov, ktorý neznesie odklad. Navrhovateľka v konaní osvedčila, že po rozvode manželstva (rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 03.03.2020 č.k. 13P/327/2014-2038, ktorý vo výroku o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 10.06.2020) ostala bez akéhokoľvek príjmu, keď od 30.04.2020 je nezamestnaná. Býva v byte s tromi maloletými deťmi vo veku 15, 13 a 10 rokov, H., X.. XX.XX.XXXX, H., X.. XX.XX.XXXX C. Y., X.. XX.XX.XXXX, na ktorých výživu odporca prispieva výživným, a to na maloletého H. sumou 250,- € mesačne, na výživu maloletej H. sumou 200,- € mesačne a na výživu maloletého Y. sumou 150,- € mesačne. Navrhovateľka má náklady súvisiace s bývaním, spláca hypotekárny úver, jej ďalšie náklady predstavujú náklady na stravu, ošatenie, hygienické a kozmetické potreby. Odporca je zamestnaný v spoločnosti Regional Card Processing Centre, s.r.o. s priemerným čistým príjmom 3.505,43 €. Takisto má náklady súvisiace s bývaním v prenajatom byte, spláca hypotekárny úver, jeho ďalšie náklady predstavujú náklady na stravu, ošatenie, hygienické a kozmetické potreby. Súd prvej inštancie mal tiež osvedčené, že navrhovateľka ku dňu 30.04.2020 skončila pracovný pomer v Dopravnom podniku a.s. výpoveďou zamestnanca, v ktorej súvislosti navrhovateľka v návrhu uviedla, že je nezamestnaná z dôvodu pandémie a nemá žiadny príjem. Podľa názoru súdu prvej inštancie, pandémie koronavírusu nemôže byť dôvodom, aby sa človek vzdal príjmu, skončil pracovný pomer, a takýmto spôsobom sa pripravil o možnosť zabezpečiť si prostriedky na živobytie. Najmä za situácie, že iný zdroj príjmu nemá a má vyživovaciu povinnosť voči trom maloletým deťom. Argumentácia, že navrhovateľka tak musela urobiť z dôvodu pandémie neobstojí. Z dôvodu pandémie boli mnohí rodičia nútení riešiť starostlivosť o maloleté deti, a táto samotná skutočnosť nie je dôvodom na ukončenie pracovného pomeru a straty príjmu. Prirodzene, iná situácia by bola v prípade, ak by navrhovateľka v dôsledku pandémie koronavírusu bola zo zamestnania prepustená, a teda pracovný pomer by bol skončený zo strany zamestnávateľa. Takáto situácia však nenastala. Základným predpokladom na priznanie príspevku na výživu bývalej manželky je nedostatočná schopnosť rozvedeného manžela sám sa živiť a s tým súvisiacia odkázanosť na pomoc bývalého manžela. Musí ísť však o rozvedeného manžela, ktorý nie je z objektívnych dôvodov schopný sám sa živiť ani po uplynutí zákonnej doby, najmä ak ide o toho manžela, ktorému bolo v konaní o rozvod manželstva zverené do osobnej starostlivosti dieťa s dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom alebo o manžela, ktorý má sám dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom vyžadujúci sústavnú starostlivosť. Navrhovateľka je zdravá, vysokoškolsky vzdelaná žena. Všetky tri maloleté deti sú zdravé, veľmi šikovné. Navrhovateľka žije v hlavnom meste, kde je možnosť uplatnenia sa na trhu práce neporovnateľne vyššia ako v iných regiónoch Slovenska. Navrhovateľka má schopnosť a možnosti sa zamestnať a mať svoj príjem. Navrhovateľka je schopná živiť sa sama. V posudzovanej veci nie je možné konštatovať, že je naliehavá potreba dočasne upravovať pomery účastníkov a ukladať odporcovi povinnosť platiť výživné na bývalú manželku nariadením neodkladného opatrenia a to ani v nevyhnutnej miere. Nie je tiež rozhodujúce, že odporca vzhľadom na svoj príjem by bol teoreticky schopný na zabezpečenie potrieb navrhovateľky prispievať. Súčasná osobná situácia navrhovateľky nie je náhlym a nečakaným stavom, ktorý by bolo nevyhnutné riešiť formou súdneho zásahu do práv a povinností účastníkov formou navrhovaného neodkladného opatrenia. Na základe uvedených skutočností, prihliadnuc tiež na príčiny rozvratu manželstva, súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu rozvedenej manželky sumou 1.600,- € mesačne ako nedôvodný zamietol.

8. O trovách neodkladného opatrenia súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania o neodkladnom opatrení. O výške náhrady trov konania o neodkladnom opatrení rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozhodnutiu podala splnomocnená zástupkyňa navrhovateľky v zákonnej lehote odvolanie a navrhla, aby súd vyššej inštancie predmetné uznesenie zrušil v plnom rozsahu a rozhodol tak, že neodkladným opatrením prikáže vyživovaciu povinnosť bývalému manželovi A.. G. H., V. L.: X. X, XXX XX Y. L. na jeho bývajú manželku A.. Y. J., V. L.: X. N.. X, XXX XX Y. L. vo výške 1.600,- €, ktoré bývalý manžel uhradí k rukám bývalej manželky vždy do 15-tého dňa v mesiaci predom na jej účet v Slovenskej sporiteľni, č. účtu R. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX po dobu nasledujúcich 5 rokov po právoplatnosti rozvodu. Alternatívne navrhuje, aby súd vyššej inštancie v plnom rozsahu

uznesenie sp.zn. 9Pc/10/2020 zo dňa 22. júla zrušil, vec vrátil na súd prvej inštancie s povinnosťou vo veci vykonať ďalšie dokazovanie, na základe ktorého rozhodne vo veci. Navrhovateľka v rámci svojho odvolania poukázala na to, že podaním doručeným na súd prvej inštancie v konaní vedenom pod sp.zn. 9Pc/16/2017 zo dňa 28.08.2017 A.. Y. J. (ďalej už len ako oprávnená) žiadala súd, aby neodkladným opatrením prikázal vyživovaciu povinnosť - v tom čase manželovi - A.. G. H. (ďalej už len ako povinný). Súd uznesením č.k. 9Pc/16/2017 - 17 zo dňa 27. septembra 2017 podaniu oprávnenej vyhovel a uložil povinnému vyživovaciu povinnosť. Voči predmetnému uzneseniu podal povinný odvolanie, a následne súd vyššej inštancie uznesením č.k. 11CoP/52/2018 - 164 zo dňa 26.02.2018 rozhodol tak, že „Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti mení tak, že povinný je povinný platiť navrhovateľke výživné 250,-€ mesačne od 27.09.2017" Odvolateľka ďalej uviedla, že dňa 06.10.2017 doručila na OS BA IV žalobu vedenú pod sp.zn. 9Pc/16.2017, ktorou žiadala súd, aby povinnému uložil povinnosť platiť výživné na oprávnenú, ktorá až do 03.03.2020 bola zákonnou manželkou. Súd vo veci výživné na manželku nerozhodol v trvaní nasledujúcich 3 rokov od doručenia predmetnej žaloby dodnes. Vec mimoriadne právne až ústavne neudržateľná, pretože súd nerozhodol o výživnom na manželku do času trvania manželstva, ktoré zaniklo právoplatným rozhodnutím ešte dňa 03.03.2020 sp.zn. 13P/327/2014. Neodkladným opatrením vo veci výživného na manželku (oprávnenú) v uznesení č.k. 9Pc/16/2017-17 zo dňa 27.09.2017 sudkyňa uložila vyživovaciu povinnosť povinnému do času rozvodu manželstva vedeného pod sp.zn. 13P/327/2014. Uvedené a dôkazné preukázané skutočnosti nevyžadujú viac slov. Oprávnená má za to, že dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie podanie zamietol nemá oporu v našom právnom poriadku, naopak je s ním v priamom rozpore. Podľa zákona o rodine má oprávnená ako bývalá manželka právo na príspevok na jej výživu od bývalého manžela, pretože za celospoločenskej situácie, kedy každým dňom pribúdajú počty nezamestnaných, z dôvodu pandémie koronavírusu COVID-19 je mimoriadne náročné nájsť si zamestnanie, zodpovedajúce kvalifikácii a získanej praxi v odbore controlling, v ktorom bola oprávnená zamestnaná za ostatných 5 rokov. Súd mimoriadne jednoducho zamietol priznať právo na výživné od bývalého manžela konštatovaním, že oprávnená je zdravá a vysokoškolsky vzdelaná, rovnako tak, že jej tri deti sú zdravé a šikovné. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie neuviedol z čoho čerpal názor, že uchádzačka o zamestnanie je úspešná vždy a vtedy, ak je zdravá, vzdelaná a ako matka má zdravé a šikovné deti. Ak by sme mali pripustiť, že názor súdu je správny, museli by sme poznať všetky štátom vydané štatistiky, podľa ktorých nezamestnaní sú len tí chorí, nevzdelaní, ktorí majú zároveň choré a nešikovné deti. Ak súd disponuje takýmito štatistikami, bol povinný ich uviesť a citovať, inak je nutné právne konštatovať, že na základe len hypotetického odkazu súd nemá možnosť rozhodnúť tak, že uprie právo oprávnenej na príspevok na výživné od jej bývalého manžela. Podľa nášho právneho poriadku v zmysle § 75 ods. 2 zákona o rodine súd má oprávnenie zamietnuť výživné v prípade, že sa jedná o rozpor s dobrými mravmi. Nič také však súd nekonštatuje pre neexistenciu takých dôkazov, ktorými by bolo preukázané, že oprávnená žije životom odsúdeniahodným, a teda v rozpore s dobrými mravmi. Odvolateľka má za to, že každé súdne rozhodnutie musí byť preskúmateľné, dôveryhodne odôvodnené s poukazom, na povinnosť uviesť, ktoré dôkazy mal súd za preukázané, a ktoré ho oprávňovali v zmysle nášho právneho poriadku - menovite výživné na bývalú manželku zamietnuť. Vzhľadom na nulité dôkazy, a teda absolútnu absenciu súdom označených dôkazov o tom, že bývalá manželka - oprávnená žije v rozpore s dobrými mravmi sa tak predmetné rozhodnutie zaradilo medzi mimoriadne nedôveryhodné, nepreskúmateľné. Oprávnená má za to, že dôvody, pre ktoré žiadala súd o nariadenie neodkladného opatrenie vo veci výživné na bývalú manželku splnili všetky zákonné podmienky na jeho priznanie. A to konkrétne, že je toho času nezamestnaná s nulovou šancou odhadnúť dokedy, pretože s hroziacou druhou vlnou pandémie COVID - 19 zamestnávateľia sú mimoriadne zdržanliví a neponúkajú pracovné príležitosti v odbore controlling, v ktorom oprávnená pracovala ostatných 5 rokov sú nulové ponuky so šancou na úspech (pre neznalosť jazykov), čo jednoznačne povedie k nevyhnutnej rekvalifikácii za spolupráce s ÚPSVaR, s ktorým oprávnená úzko spolupracuje, rovnako tak, ako so spoločnosťou ponúkajúcou voľné miesta tzv. Profesia. Sama sa stará o tri spoločné maloleté deti v byte na X. N.. v Bratislave, pričom povinný vytvoril dlh so správcovskou spoločnosťou KRS, neplniac si dohodu uzatvorenú s oprávnenou zo dňa 30.08.2017, podľa ktorej bude každý (oprávnená aj povinný) hradiť poplatky spojené so spoluvlastníctvom bytu na Novackého ul., kde majú deti trvalý pobyt, oprávnená v najbližších dňoch nebude mať z čoho zaplatiť náklady spojené s bývaním aj maloletých detí + hypotekárny úver, čo jednoznačne povedie k stavu priameho ohrozenia existenčných potrieb, predovšetkým troch spoločných detí hroziac pritom, že zostanú buď bez strechy nad hlavou, alebo bez jedla s poukazom, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že otec prispieva na výživu maloletých detí celkom v sume 600,- € mesačne, čo stačí buď na zaplatenie hypotekárneho úveru + nákladov na bývanie, a tak nezostanú žiadne peniaze na stravu, ošatenie,

hygienu, atď. detí a bývalej manželky, alebo oprávnená doslova „užíví“ svoje deti napr. v útulku. Odvolateľka má za to, že súd prvej inštancie ignoroval uvedené skutočnosti, ktoré mal za preukázané v zmysle odôvodnenia o zamietnutí neodkladného opatrenia vo veci príspevku na výživné od bývalého manžela, pričom poukázal na skutočnosť, že povinný si platí prenajatý byt, akoby to bol relevantný dôvod pre zamietnutia právneho nároku bývalej manželky starajúcej sa ako osamelý rodič o spoločné deti. K veci nákladov povinného spojených s prenajatým bytom je potrebné uviesť, že povinný v konaní vedenom pod sp.zn. 13P/327/2014 žiadal súd o zverenie detí do SOS s odôvodnením, že už nebyva v prenajatom byte. Odvolateľka má za to, že prieťahy v predmetnom konaní vedenom pod sp.zn. 9Pc/16/2017 v trvaní 3 rokov od doručenia podania zo dňa 06.10.2017 vo veci výživné na manželku, počas ktorých súd nerozhodol dodnes spôsobili to, že oprávnená si nemohla vytvoriť finančné úspory, ktorými by dnes bola schopná pokryť náklady spojené s existenciou jej samotnej, rovnako tak spoločných detí. Oprávnená pracovala na skrátenej pracovný úväzok, z dôvodu starostlivosti o deti, pričom jej čistá mzda predstavovala priemerne 600 - 700,- € mesačne, o čom bol súd prvej inštancie plne informovaný. Z uvedených a preukázaných skutočností oprávnená žiada odvolací súd, aby rozhodol tak, že povinnému uloží povinnosť prispievať na výživu bývalej manželke v sume 1.600,- € mesačne, po dobu 5 rokov od právoplatnosti rozvodu. Následne navrhovateľka doplnila svoje odvolanie v rámci ktorého uviedla, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že po presťahovaní do predom vytvorenej - novej domácnosti, povinný dobrovoľne neprispieval na výživu ani svojej manželke - oprávnenej a dobrovoľne neprispieval ani na výživu svojich troch maloletých detí s poukazom, na jeho čistý mesačný príjem pohybujúcim sa v sume cca 4.000,- €. Výživné na manželku začal povinný platiť až po takmer 3 rokoch - po nariadení neodkladného opatrenia v konaní pod sp.zn. 9Pc/16/2017 zo dňa 27.09.2017 vo veci výživné na manželku a po viac ako 3 rokoch začal platiť výživné na svoje tri maloleté deti po vydaní uznesenia sp.zn. 25P 80/2015 vo veci výživné otca. Vyššie uvedené dôvody a dôkazy vo veci odvolania proti zamietnutiu výživného na bývalú manželku prispievajú k spravodlivému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pretože je z nich explicitne preukázané, že povinný je človek s nízkym charakterom, ktorý opustil svoju rodinu len z egoistického dôvodu - stratil záujem starať sa o svoje tri maloleté deti a prispievať na výživu svojej manželky a matky jeho detí len preto, že chcel žiť život „slobodného bez záväzkov“. Vec mimoriadne smutná predovšetkým vo vzťahu k maloletým deťom, pretože ich matka - oprávnená je toho času nezamestnaná, z dôvodu pandémie COVID -19, čoho dôsledkom je skutkový stav taký, že nemá vlastný príjem, a tak nemôže súčasne zabezpečiť tzv. „strechu nad hlavou“ a zároveň sa tzv. „užíví“, pretože tak vysokú finančnú pomoc jej už nedokáže zabezpečiť jej rodičia J. z ich starobného dôchodku s poukazom, že takúto vyživovaciu povinnosť ani nemajú na rozdiel od práva bývalej manželky na výživné od bývalého manžela. Vyživovacia povinnosť na bývalú manželku je právne limitovaná len ustálením názoru, že bývalá manželka nežije v súlade s dobrými mravmi, čo nie je možné konštatovať vo vzťahu k osobe oprávnenej, pretože uvedené konštatoval odvolací súd už v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave, č.k. 9Co/119/2019- 284 zo dňa 06.02.2020, ktorým súd vyššej inštancie zmenil rozhodnutie súdu nižšej inštancie na návrh povinného vo veci zrušenia BSM počas trvania manželstva tak, že žalobu jednomyseľne zamietol. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že vo vzťahu k osobe oprávnenej nie je možné konštatovať, že žije v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd nariadením v neodkladnom opatrení prispievať na výživné bývalej manželke - oprávnenej zabráni blížiacemu a reálne možnému skutkovému stavu, kedy príde o strechu nad hlavou z dôvodu neschopnosti platiť náklady spojené s užívaním + hypotekárny úver za byt, kde majú trvalý pobyt aj spoločné deti, zatiaľ čo jej bývalý manžel bude užívať mesačný plat vo výške cca 6.200,- € v hrubom, vo výške cca 4.000,- € v čistom mesačne, čo sa za daného skutkového stavu javí ako ústavné neudržateľné. Odvolateľka uviedla, že súd je povinný chrániť práva slabším, má za to, že je to jeho najhumánnejšie poslanie v záujme celospoločenskom.

10. Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadril.

11. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom nebol viazaný rozsahom ani dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 CMP), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne a právne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

12. Podľa § 66 CMP odvolací súd nie je odvolacími dôvodmi viazaný.

13. Podľa § 366 CMP neodkladným opatrením môže súd nariadiť platiť výživné v nevyhnutnej miere.

14. Podľa § 367 ods. 3 CMP uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia je vykonateľné vyhlásením; ak sa nevyhlasuje, je vykonateľné, len čo bolo vyhotovené.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa domáha výlučne nariadenia neodkladného opatrenia (t.j. bez návrhu vo veci samej), ktorým žiada priznanie príspevku na rozvedenú manželku na čas po právoplatnosti rozvodu manželstva.

16. Účelom neodkladného opatrenia je dočasne upraviť pomery účastníkov, či už pred začatím konania alebo v priebehu konania. Možno ho nariadiť len vtedy, respektíve dovtedy, kým nie sú dané podmienky pre konečné rozhodnutie vo veci. Zásadne sa ním neprejudikuje právo účastníkov a tretích osôb. Stráca svoje opodstatnenie akonáhle súd poskytne ohrozenému alebo porušenému právu definitívnu ochranu. Musí byť pritom daná aspoň naliehavá potreba predbežnej úpravy a nárok musí byť osvedčený.

17. Navrhovateľka v rámci svojho odvolania argumentuje viacerými tvrdeniami, pričom stotožňuje pojem príspevok na výživu rozvedeného manžela s pojmom výživné na manželku. Odvolací súd v tejto veci zdôrazňuje, že ide o dva absolútne rozličné pojmy, na ktoré sa vzťahujú aj rôzne predpoklady pre ich priznanie. Dôvodom pre priznanie príspevku na rozvedenú manželku nie je rozdiel v životnej úrovni bývalých manželov po rozvode manželstva, ani skutočnosť, že navrhovateľke (hoci aj výrazne) klesla životná úroveň oproti obdobiu pred zánikom manželstva a ani to, že si vlastnou prácou nedokáže zarobiť dostatok prostriedkov na uspokojovanie potrieb v rozsahu, ako počas trvania manželstva. Jedinou relevantnou skutočnosťou môže byť fakt, že bývalá manželka nie je schopná sama sa primerane živiť. Životná úroveň bývalých manželov sa neskúma, ani neporovnáva. Nemožno skúmať ani porovnávať životnú úroveň navrhovateľky počas trvania manželstva a po jeho rozvode. Dokazovanie súdu (vo veci samej) sa teda na strane oprávneného obmedzuje iba na porovnanie jeho možností, schopností, majetkových pomerov a primeraných potrieb (koľko finančných prostriedkov navrhovateľka mesačne potrebuje na zabezpečenie svojej primeranej výživy, a či je v jej schopnostiach, respektíve v možnostiach si samostatne takéto množstvo finančných prostriedkov zabezpečiť). Inak povedané, nárok na priznanie takéhoto príspevku má iba bývalá manželka (bývalý manžel), ktorá nie je schopná sama sa živiť. Táto neschopnosť však môže vyplývať tak zo subjektívnych, ako aj objektívnych skutočností na jej strane. Medzi subjektívne patrí napríklad zlý zdravotný stav, žiadna kvalifikácia alebo jej strata v dôsledku dlhodobej absencie zo zamestnania, z dôvodu výkonu osobnej starostlivosti o maloleté dieťa do troch rokov veku, respektíve staršie dieťa, ak vyžaduje nepretržitú opateru alebo faktická nemožnosť umiestniť dieťa do zariadenia poskytujúceho dennú starostlivosť v danom mieste, alebo faktická nemožnosť nájsť si zamestnanie v danom mieste zodpovedajúce jeho fyzickým a duševným schopnostiam. V danom prípade navrhovateľka poukázala iba na to, že z jej strany došlo k ukončeniu pracovného pomeru, z dôvodu pandémie koronavírusu. Súčasne zdôraznila, že z dôvodu pandémie koronavírusu nemá žiaden príjem, a preto je ohrozená starostlivosť a zabezpečovanie potrieb pre maloleté deti (hypotéka, úhrada stravy a iné náklady), pričom finančné prostriedky jej poskytujú aj jej rodičia. Z obsahu spisu však odvolací súd zistil, že navrhovateľka dala svojmu zamestnávateľovi výpoveď podľa § 67 Zákonníka práce. V tejto súvislosti musí odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uviesť, že navrhovateľka mala možnosť vo vzťahu k maloletým deťom čerpať tzv. OČR, nakoľko zákony prijaté v súvislosti s vírusom Covid - 19 takúto možnosť matkám starajúcim sa o maloleté deti umožnili, pričom navrhovateľka by následne o svoj príjem po skončení prijatých opatrení neprišla. V prípade však, že sa navrhovateľka sama rozhodla ukončiť pracovný pomer u svojho zamestnávateľa, takéto jej konanie nemôže požívať ochranu a už vôbec neznamená, že je tu objektívna, respektíve subjektívna skutočnosť na základe, ktorej navrhovateľka nie je schopná sama sa primerane živiť, nakoľko navrhovateľka si sama svojím konaním privodila daný stav. Tak, ako uviedol súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, navrhovateľka je mladá a vzdelaná žena, bez akýchkoľvek zdravotných problémov, ktorá mohla a stále má možnosť nájsť si zamestnanie, hoci aj nie primerané jej dosiahnutému vzdelaniu. Uvedené však navrhovateľka neurobila, a preto následne argumentovať tým, že je v súčasnosti nezamestnaná z dôvodu pandémie Covid - 19 neobstojí. Skutočnosť, či sa odporca podieľa na platbách súvisiacich s poplatkami a nákladmi za byt v Bratislave, na ulici Novackého 6, nie je vecou posúdenia podmienok pre priznanie príspevku na výživu pre rozvedeného manžela, ale uvedené svedčí o potrebe začatia samostatného konania. Odvolací súd dáva do pozornosti navrhovateľky, že tento príspevok na výživu rozvedeného manžela nemá mať charakter sankčného výživného, súd ho preto nemôže priznať len preto, že druhý manžel nepochybne alebo prevažne rozvrat manželských vzťahov zavinil. Z hľadiska rozhodovania súdu o príspevku na výživu rozvedeného manžela je relevantné to, z akých dôvodov

došlo k rozvratu manželstva len s ohľadom na ustanovenie § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Podľa tohto ustanovenia by súd právo na príspevok nepriznal, ak by to odporovalo dobrým mravom, a to ani v prípade, ak nebola splnená podmienka odkázanosti na strane navrhovateľky, a zároveň aj podmienka schopnosti poskytovať príspevok na strane odporcu. Inak povedané, skutočnosti tvrdené navrhovateľkou v rámci podaného odvolania nemajú pre toto konanie právnu relevanciu, nakoľko je potrebné si uvedomiť, že toto konanie nie je konaním o určenie výživného na manžela resp. manželku, ale navrhovateľka sa prostredníctvom nariadenia neodkladného opatrenia t.j. prostredníctvom inštitútu, pri ktorom sa dokazovanie nevykonáva, domáha priznania príspevku na rozvedeného manžela. V danom prípade však odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by bolo potrebné príspevok na výživu rozvedenej manželky formou neodkladného opatrenia t.j. bez realizácie dokazovania vo veci samej navrhovateľke priznať. Ak má navrhovateľka zato, že tieto podmienky spĺňa je oprávnená si podať návrh vo veci samej, v rámci ktorého sa vykoná riadne dokazovanie, zistí sa skutočný stav veci a podľa toho sa vo veci samej rozhodne. Odvolací súd taktiež zdôrazňuje, že pri svojom rozhodovaní rovnako, ako súd prvej inštancie vychádzal zo schopností, možností navrhovateľky, samej sa živiť, pričom ustálil, že navrhovateľka má schopnosti, ako aj možnosti sama sa primerane živiť, a ani majetkové pomery navrhovateľky nie sú také, že by odôvodňovali priznanie príspevku na rozvedeného manžela. Samotná skutočnosť, že navrhovateľka si zamieňa pojmy, ako aj podmienky pre priznanie výživného na manželku a pre priznanie príspevku pre rozvedenú manželku nezakladá dôvod pre priznanie požadovaného nároku a už vôbec nezakladá potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, nakoľko v danom prípade absentuje aj potreba bezodkladnosti úpravy pomerov, ktorá je pre nariadenie neodkladného opatrenia absolútne nevyhnutná. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1,2 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).